

A Tokaji Írótábor küldetése

L. Simon László
(1972, Székesfehérvár)
költő, esszéíró, politikus,
József Attila-díjas

1983-ban Fekete Gyula *Az a bizonyos alapsejt* címmel közölte aktuális feljegyzéseinek kivonatát a Népszavában, rámutatva arra, hogy abban az évben az írótábor milyen fontos társadalmi ügyeket feszegetett. Nem pusztán irodalmi kérdésekben szólaltak meg az írók, hanem – a magyar irodalom legnemesebb hagyományainak mentén – a haza és nemzet, a közösség és az abban boldogulni akaró személyek szellemi, lelki, és politikai állapotáról is értekeztek. Az írótábor sajátossága, hogy „mindig időszerű közéleti gondok kerülnek ilyenkor terítékre – településfejlesztés, aprófalvak jövője, lakótelep...”

Azok a bizonyos alapsejtek természetesen nem a kommunista párt alapszervezetei, hanem – Fekete Gyula a népesség gyarapodása érdekében folytatott harcából is következően – a családok. „A társadalmi élet alapsejtje, a magánélet s a közélet keresztútján: a család – nincs ember, aki megkerülheti. Természetesen válságban van, már hogyne volna válságban, amikor erjed-forrong körülötte a társadalom, a gazdaság, a politika, a kultúra, s ebben a folyamatos átalakulásban a családra hárul a legnagyobb teher. Nehezen viseli el, ha egyáltalán elviseli. Mert igen sok család széthull, elroncsolódik, igen sok csak formálisan létező; elsőrendű szerepét nem, vagy csak elégtelenül tölti be: az örökölt életet nem a kellő mennyiségben és minőségben adja tovább. S ha már az élet átörökítése így akadozik, természetesen akadozik a szellemi, érzelmi, erkölcsi értékek átörökítése is, amelynek úgszintén a család volna az

első számú, semmi mással nem helyettesíthető műhelye.”

Ha ma még közöttünk lenne a szociográfia hőroza, döbbenettel nézné, hogy a halála óta eltelt évtizedben mennyit változott a világ: a feltörekvő ifjú politikusok nevében szónokló pártvezér a szívárványos molinójára ezt íratta rá: „Mi is család vagyunk!” Tehát az „alapsejtet” ma olyan kihívások érik, amelyek összetettebbek, mint bármikor voltak a kereszténység első kétezer évében. Normálisnak és természetesnek állítanak be mindent, ami nem az, hiszen léteznek olyan együttélési formák, amelyek képtelenek a család alapvető funkciójának betöltésére: az élet átörökítésére. A klasszikus értékekhez ragaszkodókat „erkölcsi” alapon homofóbnak bélyegzők leginkább azt a morált kezdik ki, amelyet a család intézménye képvisel, s ugyanennek a harcnak a jegyében nem új fogalmat találnak ki az együttélésnek a családétől eltérő módjaira, hanem az eredetét akarják új jelentéstartománnyal bővíteni annak érdekében, hogy éppen az a dimenziója vesszen el, ami „a szellemi, érzelmi, erkölcsi értékek átörökítéséről” szól.

Van tehát dolguk a magyar íróknak. A jövőben még határozottabban kell vállalnunk az írótábor örökül kapott küldetését: magas színvonalon szólni a közös ügyeinkről: a haza és a nemzet sorsáról, geopolitikai érdekeinkről, a V4-ek országaival való együttműködésről, a családok, a fiatalok, az olvasáskultúra jövőjéről.

L. Simon László